

sagde, at Alderdomsforsørgelsesloven virkede og i Fremtiden vilde virke end mere svækkende paa Folkets Vækselsløse, tror jeg, at han ser fuldstændig fejl. Min Erfaring gaar i sit modsat Retning. Hvor Fattigunderstøttelse eller Alderdomsforsørgelse overhovedet staar som en Mulighed, er der kommet en saadan Iver blandt Folk efter at undgaa Fattigkassen og holde sig oprejst for at faa Alderdomsforsørgelse, naar de blive 60 Aar, som vi ingen Sinde tidligere have kendt, og jeg vil føje til, at dette indskrænket sig ikke alene til de 10 Aar, som ere en Betingelse for Alderdomsforsørgelse, men jeg har gjort den Erfaring, at ogsaa tidligere havde Folk erkendt, at de, for at være sikre paa at kunne opretholde sig i de sidste 10 Aar, saa vidt mulig ogsaa maa undgaa tidligere at falde Fattigkassen til Byrde. Der er kommet en Væstestang ind i disse Samfundskredse, som jeg tror, at man paa ingen Maade skal lufte Djet for og allermindst skal se det sit modfatte i. — Jeg alemt for at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Vester-vig (N. Andersen). Hans Oplysninger og Udtalelser om den Maade, hvorpaa han havde set Alderdomsunderstøttelsesloven praktiseres, overraskede mig. Jeg har ogsaa en Del Erfaring i den Henseende og kender det ogsaa paa andre Steder end i min egen Egn, og jeg har ikke hørt andet, end at det Hensyn, at den alderdomsunderstøttede ikke maatte have Ejendom, overhovedet slet ikke opstilles. Jeg har ikke set den Betingelse nogetsteds. Naturligvis der kan blive Spørgsmaal om, at han har for megen Ejendom og overhovedet ikke er kvalificeret til Alderdomsunderstøttelse — det er et — men at man skulde opstille den Betingelse, at han ikke maatte eje noget som helst for at faa Afgang til Alderdomsunderstøttelse, det tror jeg, som den højtærede Minister ogsaa har sagt, utvivlsomt vilde være i Strid med Loven. Men naar man frygter for, at Kommunerne i den Henseende skulle være for nøjeregnende over for de gamle, vil jeg dog gøre opmærksom paa en Ting, som jeg ogsaa har set, at Kommunerne meget godt have faaet Dje for. Forholdet er jo Reglen det, at der sidder en gammel Mand, en gammel Kone eller et Par gamle Folk, som eje et lille Hus, og de ville selvfølgelig grumme gerne vedblive at være Ejere af dette Hus, ikke alene for selv at bebo det og nyde godt deraf, men ogsaa for at kunne give det i Arv til deres Børn. Og dette har efter min Formening ingenlunde været nogen Ændring for Kommunerne i at give de paagældende Alderdomsunderstøttelse, idet Kommunerne ganske rigtig have set, at ikke alene er de

gamles Interesse knyttet til dette Hus og dets Bevarelse til deres Børn, men at Kommunens Interesse ligeledes er knyttet dertil. Det vil nemlig ikke være i Kommunens Interesse at stille den paagældende Familie i Fremtiden saaledes, at den er uden Hus og Hjem, thi saa vil Fristelsen til at falde tilbage til Kommunen kun blive saa meget større. Det er en Selvfølge, at naar en tredstindstyveaarig er Ejers af et Sted eller nogle Benge, kommer det i Betragtning med Hensyn til Størrelsen af den Understøttelse, der ydes ham, men jeg tror, at man meget godt er opmærksom paa, at sunde kommunale ligesom ogsaa locale Hensyn tale for at bevare disse Steder i de paagældendes Eje og lade dem gaa i Arv til deres Børn.

Formanden (Sotus Døgsbro):

Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Sage) har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Sage: Jeg maa tillade mig at gøre opmærksom paa en Misforstaaelse, som muligvis er fremkommen, da jeg udtalte mig til det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Th. Larsen), idet jeg ytrede, at naar han kun vilde bidrage til, at der blev forlangt Bidrag i Almindelighed fra de paagældende, kunde man selvfølgelig være med til at lempe sig. Jeg har her aldrig tænkt paa, at der kunde være Tale om at berøve Befolkningen den almindelige Ret til Alderdomsunderstøttelse uden Bidrag. Men hvis man indrettede det saaledes, at de selv kunde give Bidrag og saaledes viste at de selv vilde hjælpe, skulde de sikres paa anden Maade, end de blive stredte nu efter Loven, hvor det hele er overladt til Kommunalbestyrelsernes Støn. Den ærede sidste Taler (Boissen) giver mig jo paa en Maade Ret, naar han siger: Det har vist sig, at blot Bestemmelsen om de ti Aar har animeret Folk til at gøre Anstrengelser for at opnå Alderdomsunderstøttelse. Ja, hvis det havde været tyde Aar, tro ærede Medlemmer, saa ikke, at de vilde have anstrengt sig endnu mere (Munterhed). Hvorfor le de Herre egentlig? Det kunde jeg dog ønske at faa oplyst. Naar man efter det ærede Medlems Ønske indskrænkede Løremaalet og gjorde det endnu kortere, at saa Bestræbelserne hos Befolkningen derved skulde blive større, er mig umuligt at forstaa. Med det ærede Medlem for Aarhus Amts 3de Valgkreds (Harald Jensen) skal jeg ikke videre indlade mig, han har sin Mening om min Opfattelse af, hvad han talder for at se nedad og opad. Jeg har den personlige Overbevisning, at